

Vselej, kadar skozi vas
Trobiš, kar se dá na glas,
Tisti, ki še ravno čuje,
Tebe, vbožec, pomiluje,
Misli pa: „Lepó je to,
Da skrbi za nas takó!“ —

A. Funtek.

Kralj Matjaž.

VI. *)

red mnogo sto leti bila je štajerska zemlja obrasena z gostimi gozdi, po njih so živele strašne zverine. Tedaj je kraljeval pri nas kralj Matjaž. Bil je jako dober kralj. Kmetom ni bilo treba plačevati davka. Nekdaj zapové kralj Matjaž svojim vojakom, naj posekajo šumo za šumo po vsej štajerskej zemlji. Sekali so in sekali, dokler pridejo do Svete gore, da bi tudi po njej posekali šumo. Pod goro bil je studenec, okolo njega pa gost les. Tu se ustavijo vojaki, ali nobeden si ni upal posekati tega drevja? — Vojaki mu odgovoré: „Na tej gori so Vile, gorjé mu, kdor vseka tú kako drevo!“

Kralj Matjaž se jim zasméje, vzame vojaku sekíro iz rok in gre k studencu. Pri njem je rasla lepa tenka jelša. Kralj mahne sé sekíro po njej. Sekíro hoče izdreti, da bi vsekal v drugo, ali ne more je izdreti. Z gore se pa začuje strašna grmljavica in nekdo je zakričal: „Joj tebi, kralj Matjaž!“ V tem hipu je zagrnila Sveta gora kralja Matjaža in vse njegove vojaké. Ubila jih ni, samó votlina se je naredila nad njimi. V tej votlini spé vsi, kralj Matjaž in vojska njegova.

Vsakih sto let prifrčí zlata ptíca in leta okolo Svete gore. Zdajci se vzdrami kralj Matjaž in posluša. Pa vse je tiho okolo njega; zato zaspi drugič.

Kadar bode največja sila na svetu, ustal bode kralj Matjaž. To bode takrat, kadar bode premagal Turek ves svet. Tedaj bode priletela zlata ptica in zapela takó žalostno, da se bode odprla Sveta gora. Kralj Matjaž se bode zbudil sé svojimi vojakí. Vile bodo Matjažu zopet dobre in mu bodo pomagale.

Blizu te gore bode tak boj mej Turkom in kraljem Matjažem, da se bode tresla vsa zemlja in nebó. Turek bi premagal, ali Vile mu bodo zmešale vso vojsko in metale bodo blisk in grmljavico na njega.

(Priobčil Jos. Treuenschfeld v „Kresu.“)

Navzočnost duhá.

ripoveduje se: Ko je kralj Friderik po pridobljeni zmagi ogledoval vrste svojih vojakov, ki so daljnih povelj čakali, izstopil je neki vojak iz vrste, ter se bližal kralju, rekoč: „Veličastvo, dovolite mi jedno besedo!“ To rekši, pomolil je kralju prošnjo za službo častnika. Kralj ga pogleda — in šaljiv kakor je bil, pravi: „Dobro; jedno besedo vže dovolim, če pa bosti dve — ukažem te obesiti.“ — Trenotek samó se pomisli vojak, potem se ojunači, in pravi: „Podpišite!“ — Kralj iznenaden na tem, obrne se k generalom ter reče: „Ta si bo znal pomagati tudi v trenotku največje nevarnosti!“ Zna se, da je bila tudi njegova prošnja uslišana.

J. M.

*) Glej „Vrtec“ 1884. I. str. 171.